12/04/2019

Μείζονα ταύτης αγάπην

/ Νέοι και Εκκλησία

-...Πρέπει ὁπωσδήποτε νά ληφθοῦν ἀντισώματα ἀπό τήν ἀδελφή τοῦ παιδιοῦ.
-Καί τί σημαίνει αὐτό, γιατρέ;
-Μία φιάλη αἷμα ἄμεσα.
-Νά τῆς πάρουν ;

–Ναί.

Αὐτή ἦταν ἡ γνωμάτευση τοῦ γιατροῦ γιά τόν μικρό Γιαννάκη, πού ἐσπευσμένα εἶχε διακομισθεῖ στό νοσοκομεῖο μέ ξαφνικό λιποθυμικό ἐπεισόδιο. Ἀκόμα ἡ αἰτία δέν εἶχε σαφῶς ἐξηγηθεῖ στούς γονεῖς, ἀλλά τό βέβαιο ἦταν αὐτό πού τώρα τούς ἔλεγε ὁ γιατρός καί πού ἔπρεπε ἀμέσως νά ἐφαρμοσθεῖ.

Γύρισαν ἐκεῖνοι πρός τήν ἐπτάχρονη κορούλα τους, πού σαστισμένη κοιτοῦσε μιά τό γιατρό καί μιά τό κατά δύο χρόνια μικρότερο ἀδελφάκι της, πού μέ κλειστά μάτια βρισκόταν ξαπλωμένο στό κρεβάτι τοῦ ἰατρικοῦ θαλάμου...

Ἦταν ἀγαπημένα τά δύο ἀδελφάκια, ὁ Γιάννης καί ἡ Μυρτώ. Πολύ ἀγαπημένα. Ὅλο μαζί ἔπαιζαν στό σπίτι, καί ἦταν χαρά Θεοῦ νά ’βλεπες τί παιχνίδια καί χαρές ἔκαναν. Ἔλαμπαν τά προσωπάκια τους.

Εὐλογημένα παιδιά εὐλογημένης οἰκογένειας. Ἡ Μυρτώ, σάν πιό μεγάλη, ἔνιωθε καί κάπως ὅτι ἔπρεπε νά προστατεύει τό μικρό της ἀδελφάκι. Συχνά ἄπλωνε τά χεράκια της νά τό κλείσει στήν ἀγκαλιά της, προκειμένου νά τό φυλάξει ἀπό κινδύνους πού τό παιδικό της μυαλό θεωροῦσε πώς διέτρεχε...

Καί τώρα, σαστισμένη, μέσα στό θάλαμο τῶν ἐπειγόντων περιστατικῶν τοῦ νοσοκομείου, νά κοιτᾶ μιά τό γιατρό καί μιά τό ἀδελφάκι της.

–Μυρτούλα, κορίτσι μου, ἄκουσες τί εἶπε ὁ γιατρός ; πῆρε τό λόγο ὁ πατέρας.
-...
–Πρέπει, γιά νά γίνει καλά ὁ Γιαννάκης μας, νά δώσεις ἐσύ αἷμα.
Ἐντάξει, καλό μου ;
Μεσολάβησαν λίγα δευτερόλεπτα σιωπῆς.
–...Ἐντάξει.

–Πολύ καλά, λοιπόν, ἔκανε ὁ γιατρός. Περάστε στή μονάδα αἱμοληψίας.

Γύρισαν νά φύγουν. Ἡ Μυρτώ, προτοῦ βγεῖ, κατευθύνθηκε πρός τόν ἀδελφό της. Ἔσκυψε, τόν φίλησε στό μάγουλο καί μέ χαμηλή φωνή...
–Ἀντίο, τοῦ εὐχήθηκε.

Χαμογέλασαν γιατρός καί γονεῖς.
–Εἶναι πολύ ἀγαπημένα, εἶπε ἡ μητέρα στό γιατρό βγαίνοντας.

Λίγα λεπτά ἀργότερα στή μονάδα αἱμοληψίας:

–Ἕνα τσίμπημα μόνο θά νιώσεις, καλό μου παιδί. Τίποτε ἄλλο. Καί μέ ὅλες τίς προφυλάξεις, γιά νά μή νιώσει ἔντονα τόν πόνο τό τρυφερό παιδικό δέρμα, ἡ νοσηλεύτρια ἔβαλε τή σύριγγα στόν βραχίονα τῆς μικρῆς.

Ἕνας μορφασμός πόνου ἔσκισε τό παιδικό πρόσωπο. Μετά ἠρεμία. Τά μάτια τοῦ παιδιοῦ ἐλαφρά χαμηλωμένα, μέ ἐγκαρτέρηση. Ἡ ροή τοῦ αἵματος καλή. Πέρασαν δύο λεπτά. Σηκώνει τό πρόσωπό της ἡ μικρή Μυρτώ. Τό βλέμμα της γλυκύ, ἱλαρό. Κοιτάει πρός τό μέρος τῶν γονιῶν της. Κάτι θέλει νά ρωτήσει.

–Τί εἶναι, χρυσό μου ;

–Πόση ὥρα μοῦ μένει ἀκόμα μέχρι νά πεθάνω ;

–…

Δέν πίστευαν στά ἀφτιά τους οἱ γονεῖς. Κοιτάχθηκαν μεταξύ τους. Τό ἴδιο καί ἡ νοσηλεύτρια. Ἀποσβολώθηκαν…

Τέλος πῆρε τό λόγο ἡ μητέρα:

–Γλυκό μου κορίτσι, δέν θά πεθάνεις. Λίγο αἷμα μόνο θά δώσεις καί μετά πάλι θά…
Καί συνέχισε νά ἐξηγεῖ στή μικρή Μυρτώ…
Ὁ πατέρας δέν ἄντεξε. Ζήτησε νά βγεῖ ἔξω.
Ἤθελε νά κλάψει…

Κάθε φορά πού θυμοῦνται τό περιστατικό οἱ γονεῖς, δάκρυα ἀνεβαίνουν στά μάτια τους. Καί μιά ρήση τοῦ Χριστοῦ αὐθόρμητα στό στόμα τους : «Μεγαλύτερη ἀγάπη ἀπό αὐτή δέν ὑπάρχει· ἀπό τό νά θυσιάσει κανείς τή ζωή του γι’ αὐτούς πού ἀγαπᾶ». «Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδείς ἔχει ἵνα τις τήν ψυχήν αὐτοῦ θῇ ὑπέρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰω. ιε΄ 13) Ἡ Μυρτούλα δέν ξέρει ἀρχαῖα. Παίζει ὅμως μέ τόν Γιαννάκη καί πολύ τόν ἀγαπᾶ. Καί πιό πολύ τόν Χριστό…

Περιοδικό «Ἡ Δράση μας»
Τεῦχος 549, ΜΑΪΟΣ 2017